

Alešek a jeho vylomeniny

Ufounci se mi dlouhou dobu líbili a v době, kdy u nás padlo rozhodnutí, že westřákovi pořídíme kamaráda, bylo v plemeni jasno. Sepsala a utřídila jsem si požadavky a mailovou cestou jsem se dostala až k Ladě Bertrandové.

Předcházela tomu dlouhá řada dopisů a oťukávání, než z Lady vylezlo, že má Aleška ulitýho doma na gauč jako mazlíka ale slovo dalo slovo a v srpnu 2004 už jsme s manželem i bílým výrostkem (westík) mířili směr Boskovice. Hoši se tím pádem seznámili cestou – na neutrální půdě. Jaké bylo ovšem westovo překvapení, když nás Áďa neopustil ani při vstupu domů a řekla bych až pobouření, že ta „divná návštěva“ nejde domů ani večer. Druhý den už westřák neopouštěl trucovnu pod stolem, což mu vydrželo ještě týden. Už druhý den se Alda rozkoukal a vzhledem k tomu, že pořád běhal po bytě sem a tam jako tryskomyš, začali jsme si s manželem lámat hlavu, kdepak že se to podivné stvoření vypíná =o)))

Asi po týdnu přišel zvrat – Fuč (westík) vylezl zpod stolu – asi smířený s tím, že už „to“ tady zůstane – a začal prozkoumávat. Áďa si natolik věřil, že zkusil pár nakryvacích akcí, které mu ovšem okamžitě Fuč rázně zatrhł a světe div se, za další týden jsme řešili jiný problém – jak vyvenčit psy jednotlivě,

protože jakmile jsem vyrazila ven jenom s jedním, tak se před domem zastavil a odmítal pokračovat bez věrného druhá. Ale i tohle jsme časem vyřešili a hoši si postupně zvykli.

Jak plynul čas, přišla Aluškova puberta – tu jsme kupodivu přečkali relativně v klidu, ale nemůžu napsat, že by nám hoši stále nepřipravovali

nějaké „prima překvapení“. Způsob hrátek se časem decentně změnil a hoši přitvrdili (věřili byste, že se ufounekova hlava vejde celá do westí tlamy?), ale jako nejoblíbenější pořád zůstává hra na honěnou =o) (Áďa má speciální figl – když

nemá Fuč náladu, tak se k němu zezadu potichu připlíží a buď ho zrovna štípně nebo mu aspoň zašteká no, jak to slušně napsat viz foto =o))

Další Aldovo období bych nazvala „čtenářským“. Zajímal ho jakýkoli denní tisk, knížky, prostě cokoli, co aspoň trochu připomínalo papír (vč. toaletního =o)). Pojali jsme dokonce podezření, že Áďa umí číst, protože když jsme zapomněli někde položený TV program, tak Ady sežral vždycky jenom stránky dní, které měly teprve následovat a „starých“ si ani nevšiml.

Taky by se dal Alíš nazvat „malým meteorologem“ zdá se, že žije v představě, že letos přijde krutá zima a proto si musí po bytě dělat zásoby na „horší časy“. Nejdřív házel pamlsky za sedačku (než jsem to zjistila, tak už byla zásoba celkem slušná =o)). Když jsem tuhle „spíz“ zrušila, tak se aspoň pokouší shromažďovat svoje poklady ve Fučkově iglů – k jeho škodě ovšem – protože už ho prokoukl i Fuč a samozřejmě mu všechno v zápětí zbaští =o))

..... a zima přišla =o(Venku mínus 20, hoši nijak zásadně neprahnou po běhání venku a ostatně my taky ne. Ale tím zase vyvstává problém, co s přebytkem energie chlupatců v bytě (sousedí nás musí mít velice rádi =o) Faktem je, že náhodný příchozí by byl asi velmi pobaven našimi kreacemi prvků „sportovky“ i agility v rámci obývacího pokoje.

PS: Nenašel by se zdatný dobrovolník bydlící poblíž na nácvik hlídání předmětu? =o))))))

Protentokrát myslím, že jsem se rozpovídala až moc a doufám, že vás můj malý „příspěvek“ aspoň pobavil nebo inspiruje podělte se s námi i vy o své zážitky.

Marcela Marečková
www.ctyritlapky.wz.cz